

ser jeg for haabløst og kun egnet til at forkludre og forplumre hele Sagen.«

Naar Regeringen havde besluttet sig til at søge Mæglingforslaget ophøjet til Lov, skyldtes det to Grunde. For det første mente man, at Arbejdsstandsningen havde varet længe nok og nu hurtigst muligt burde bringes til Ophør. For det andet mente man, at der i Arbejderkredse vilde være mindre Modstand mod at gaa den Vej end mod at lade Sagen afgøre ved tvungen Voldgift. Statsministeren understregede dog, at man efter hans Opfattelse *ikke kunde fortsætte paa den Maade*, i hvert Fald ikke i det lange Løb. Lønfastsættelsen er en vigtig Faktor i hele vort Lands økonomiske Velfærd, og at overlade den til en enkelt Mand, hvis Hovedopgave ikke er at finde frem til det, der økonomisk er det rigtige, men til noget, som et Par stridende Parter lettest kan blive enige om, er ikke et Grundlag at bygge et Lands Økonomi paa. Det er i Virkeligheden at overlade til Forligsmanden at træffe Afgørelse med Hensyn til hele vor Erhvervspolitik, hele vor Valutapolitik og derigennem ogsaa i høj Grad vor finansielle Politik. »Der maa en anden Ordning til, og jeg skulde være meget tilfreds, om man nu fra Rigsdagens Side, da man har set, at man ikke kommer uden om Rigsdagens Indgriben, da i hvert Fald dens Flertal har anerkendt det, kunde gaa ind i en saglig Forhandling om at naa frem til en Løsning, der virkelig kunde danne Grundlag for Landets økonomiske Politik i Fremtiden og kunde blive forstaaet af de stridende Parter, saaledes at de ogsaa vilde bøje sig derfor, selv om de ikke i alle Tilfælde kunde anerkende det rigtige deri.«

Ved Lovforslagets 1. Behandling i *Folketinget* gav *Hans Hedtoft* (S.) det sin Tilslutning. Han mente ligesom Statsministeren, at Konflikten nu maatte bringes ud af Verden, og at det inden for Arbejderkredse vilde blive betragtet som rimeligere at ophøje det efter endeløse Forhandlinger tilvejebragte Mæglingforslag til Lov fremfor at nedsætte en tvungen Voldgift, »som Arbejderne vilde have vendt sig imod og sikkert vendt sig voldsomt imod«.

Axel Kristensen (V.) anbefalede ligeledes Lovforslaget til Vedtagelse, men han understregede stærkt, at man ikke kunde fortsætte paa den Maade. I Længden var der kun to Udveje, naar Parterne ikke kunde forhandle sig til Rette om Arbejdsvilkaarene: Kamp eller tvungen Voldgift.

Christmas Møller (K. F.) mente, at der i den foreliggende Situation kun var een Løsning, nemlig den at vedtage Lovforslaget som det forelaa. Efter at man havde løst Slagterikonflikten ved at give et af Arbejderne forkastet Mæglingforslag Lovkraft, maatte man følge den samme Fremgangsmaade her, hvor det var Arbejdsgiverne, der havde stemt imod. »Deraf